

Arrest

nr. 167 409 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2007 dienden verzoeker en zijn vrouw een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 april 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (oude bijlage 26*bis*).

Op 28 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn vrouw een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 2467 van 10 oktober 2007 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen dit arrest gingen verzoeker en zijn vrouw in beroep bij de Raad van State.

Op 28 december 2007 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en zijn vrouw (bijlage 13*quinquies*).

Op 4 februari 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een tweede asielaanvraag in.

Op 3 maart 2008 weigerde de gemachtigde die aanvraag in overweging te nemen (bijlage 13*quater*).

Op 4 maart 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2009 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoeker en zijn vrouw werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 10 maart 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw een aanvraag in tot verlenging van de termijn vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 mei 2008 werd door de gemachtigde een verlenging van termijn toegestaan tot 17 juli 2008.

Op 7 augustus 2008 dienden verzoeker en zijn vrouw opnieuw een aanvraag in tot verlenging van de termijn vervat in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 augustus 2008 werd door de gemachtigde een verlenging van termijn toegestaan tot 23 september 2008.

Op 2 december 2008 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 10 maart 2008 onontvankelijk.

Op 29 oktober 2010 dienden verzoeker en zijn vrouw een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 20 december 2010 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 29 oktober 2010 ongegrond.

Op 21 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 4 maart 2008 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 april 2012 dienden verzoeker en zijn vrouw een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 5 juni 2012 verklaarde de gemachtigde de regularisatieaanvraag van 11 april 2012 onontvankelijk.

Op 23 april 2012 dienden verzoeker en zijn vrouw een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk en werden verzoeker en zijn vrouw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 25 juli 2012 werd de ontvankelijkheidsbeslissing van 7 juni 2012 ingetrokken.

Op 14 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 23 april 2012 onontvankelijk.

Op 27 september 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2012 dienden verzoeker en zijn vrouw een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering voor de vrouw van verzoeker en hun zeven minderjarige kinderen, (bijlage 13septies) omdat zijn vrouw werd aangetroffen in illegaal verblijf. Tegen deze beslissing stelden verzoeker en zijn vrouw op 13 oktober 2014 een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad. Bij arrest nummer 131 432 van 14 oktober 2014 verwierp de Raad de vordering tot schorsing wegens laattijdigheid van het beroep.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aan de vrouw van verzoeker en hun zeven kinderen voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer X.

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door de vrouw van verzoeker op 11 september 2012, onontvankelijk. Hiertegen stelden verzoeker en zijn vrouw een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

Op 14 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoeker op 11 september 2012, eveneens onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer verklaart asiel te hebben aangevraagd op 05.04.2007 en sindsdien ononderbroken in België te hebben verbleven. Mijnheer wijst er op datum van 11.09.2012 dat er nog een aanvraag 9ter zou hangende zijn. Mijnheer meent dat hij overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing. Alle procedures hebben ononderbroken meerdere jaren geduurd (procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, procedures regularisaties, ...) Ondertussen volgden zijn kinderen onderwijs aan een Belgische instelling. Het gezin zou sterk geïntegreerd en totaal verankerd zijn. De gezinsleden zouden vloeiend Nederlands praten. Mijnheer is ten zeerste werkbereid. Hij is bereid knelpuntberoepen in te vullen wat ten goede zou komen aan de Belgische samenleving. Het gezin verwijst naar artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eerbiediging van het gezinsleven is een basisrecht en niemand mag onderworpen worden aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het gezin verwijst ook naar het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en meer bepaald artikel 3. De belangen van de kinderen dienen bij elke beslissing (zowel publiek als particulier) de eerste overweging te vormen. Een terugkeer van de kinderen naar de Russische federatie is volgens mijnheer

niet in hun belang. De kinderen zouden zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Mijnheer meent in aanmerking te komen voor een humanitaire beslissing naar analogie met criterium 1 van de Regularisatiewet, ook al komen ze niet in aanmerking voor de criteria van de Conventie van Genève. Volgens verzoeker bestaat er geen wettelijke mogelijkheid om een 'humanitaire machtiging' te bekomen via de diplomatieke post in het land van herkomst. De procedure via de Belgische ambassade zou gevaarlijk, duur, omslachtig en onmogelijk zijn. Verzoeker wijst er nog op dat hij nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter. Volgens mijnheer is er ook geen strafonderzoek hangende. Hij vormt geen gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid. Ter staving van zijn verklaringen legt betrokkene stukken voor (lessen en cursussen, positieve getuigenissen, schoolattesten van de kinderen, ...). Mijnheer deelt nog mee dat hoewel hij meteen aantal medische problemen kampt, hij toch zijn plaats op de arbeidsmarkt wenst in te nemen.

Reeds eerder werden aanvragen 9bis ingediend met nagenoeg dezelfde elementen als diegenen die nu worden aangehaald. Alle reeds eerder ingediende aanvragen 9bis werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Zoals in de vorige beslissingen reeds aangehaald, vormt de duur van het verblijf naar aanleiding van het opstarten van verschillende procedures, geen buitengewone omstandigheid. Het is mijnheer zijn persoonlijke keuze geweest meerdere – verschillende – procedures op te starten. De behandelingstermijn vormt daarbij geen buitengewone omstandigheid. Mijnheer wist wel dat bij een negatieve beslissing, hij samen met zijn gezin België diende te verlaten. Mijnheer betekende meerdere malen bevelen om het grondgebied te verlaten (20.04.2007, 28.12.2007, 03.03.2008, 06.04.2012, 27.09.2012), maar gaf er nooit gevolg aan. Mijnheer heeft nooit aan de terugkeerverplichting voldaan. Het schoolgaan van de kinderen werd toegestaan voor de duur van de procedures die de ouders opstartten en dit om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. Het is niet in het belang van de kinderen dat het verblijf op illegale wijze wordt verdergezet. Zoals ook reeds in vorige beslissingen vermeld, vormt integratie geen buitengewone omstandigheid. De kennis van één van de landstalen, het feit cursussen en opleidingen te hebben gevolgd, werkbereid te zijn, ... zijn elementen die niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De loutere vermelding van een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid omdat dit steeds geconcretiseerd dient te worden en vergezeld van bewijsstukken. Mijnheer stelt dat de eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Dat betekent echter niet dat het gezin in België kan blijven zonder daartoe gemachtigd te zijn. Mijnheer dient samen met zijn gezin terug te keren naar het land van herkomst. Mijnheer kan zich aanbieden om zijn gezin te vervoegen. Zijn echtgenote en kinderen verblijven momenteel in Sint-Gillis-Waas. Wat de belangen van de kinderen betreft en het feit dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten indien ze dienen terug te keren naar de Russische federatie, de kinderen hebben er geen belang bij hun verblijf in België illegaal verblijf verder te zetten. Zij dienen de situatie van de ouders te volgen. De ouders werden niet gemachtigd hun verblijf in België verder te zetten. Mijnheer verwijst naar criterium 1 van de instructies van de voormalige Staatssecretaris, de heer Melchior Wathelet, maar deze instructies worden niet meer toegepast: deze instructies werden vernietigd door de Raad van State. Mijnheer betwijfelt dat hij op basis van humanitaire redenen een visum zou kunnen aanvragen via de Belgische ambassade. Het is niet onmogelijk een visum te verkrijgen van langere duur, maar vanzelfsprekend dient mijnheer aan de voorwaarden te voldoen. Elementen waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal kunnen daarbij ook een rol spelen. De procedure via de Belgische ambassade geldt voor alle staatsburgers van de Russische federatie en voor hem kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt. Dat de procedure gevaarlijk zou zijn wordt niet aangetoond door mijnheer en is een loutere bewering. Wat de opmerking betreft dat mijnheer nooit in aanraking kwam met de openbare ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Er zijn geen andere procedures (9ter, ...) meer hangende.”

Op 14 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens voor verzoeker de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer heeft reeds eerder meerdere bevelen betekend om het grondgebied te verlaten (in 2007, 2008 en 2012) maar gaf er nooit gevolg aan. Hij verblijft nu reeds geruime tijd illegaal op het Belgische grondgebied.”

Aan verzoeker werd diezelfde dag een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 166 077.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. aangaande de samenhang tussen de beide bestreden beslissingen

Vooreerst werpt verweerder in de nota een gebrek aan samenhang op tussen de twee bestreden beslissingen, nu deze op een afzonderlijke rechtsgrond zijn genomen en geen verknochtheid zouden vertonen. Verweerder meent eveneens dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, geen invloed kan hebben op de illegale verblijfssituatie die in het bevel om het grondgebied te verlaten werd vastgesteld.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in een inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in een verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de beide bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Bovendien kan *in casu* niet redelijkerwijs betwist worden dat ondanks het feit dat beide bestreden beslissingen werden genomen op een afzonderlijke rechtsgrond, de attaché die op 14 oktober 2014 heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig was die verzoeker toeliet zijn aanvraag bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in te dienen en bijgevolg van oordeel is dat verzoeker ertoe gehouden is diens aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland in te dienen, het nuttig en nodig heeft geacht eveneens de beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De samenhang wordt aangenomen.

De eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aanvaard.

2.2. aangaande de exceptie van gebonden bevoegdheid

Verweerder werpt in zijn nota in een tweede exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van de verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet het volgende worden opgemerkt:

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5 [vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M.

De vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de

ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De tweede exceptie wordt eveneens verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. aangaande de eerste bestreden beslissing

Verzoeker voert in zijn tweede middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de motiveringsplicht zoals neergelegd in onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“ DOORDAT, eerste onderdeel, de bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag 9bis betreft die gegrond is op een terugkeerverplichting op basis van bevelen van 28.12.2007, 03.03.2006, 06.04.2012 en 27.09.2012.

TERWIJL, de feiten en voorgaande procedure dienen te worden herhaald :

- op 05.04.2007 dienden ze een asielaanvraag in, die werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10.10.2007. Op 28.12.2007 werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven (13 quinquies) ; En op 03.03.2008 dienden ze een tweede asielaanvraag in die niet in overwegingname werd genomen (13quater) ;

- ze dienden nog een regularisatieaanvraag in conform artikel 9bis op 10.03.2008 en op 29.10.2010, die respectievelijk op 02.12.2008 onontvankelijk en op 20.12.2010 ongegrond werden verklaard ;

- op 04.03.2008 dienden ze een aanvraag in tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980, die ongegrond werd verklaard op 23.02.2012 en betekend op 06.04.2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten. En hiertegen werd beroep aangetekend, afgewezen door de RvV per arrest van 11.09.2012.

Deze medische regularisatieaanvraag werd aldus ontvankelijk verklaard op 19.01.2009. Verzoekers werden in legaal verblijf geplaatst, wat de voorafgaandelijke verwijderingsmaatregelen (tot april 2012) impliciet uit het rechtsverkeer doet verdwijnen (zie RvV arrest van 23.10.2013 nr. 112.609).

- ze dienden op 11.04.2012 een derde aanvraag 9bis in die onontvankelijk werd verklaard op 05.06.2012 ;

- verzoekers dienden vervolgens een nieuwe medische regularisatieaanvraag in op grond van artikel 9ter d.d. 23.04.2012, die per beslissing van 14.08.2012 onontvankelijk werd verklaard, betekend op 27.09.2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten ;

- op dat moment was een nieuwe aanvraag 9bis hangende, ingediend op 11.09.2012.

EN TERWIJL,

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een

beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn. [...]

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen. (in deze zin : RVV 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RVV n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RVV n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari – februari - maart 2001, n°113, 217).

Meer bepaald, is de een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.(R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RVV n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven – in deze zin eveneens: RVV 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

Bijgevolg komt het aan verzoeker toe van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Dat het aspect van de ontvankelijkheid/buitengewone omstandigheden aldus moet beoordeeld worden bij de indiening van de aanvraag.

In casu op datum van 11.09.2012.

4. Overwegende dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is nu zij :

- enerzijds gebaseerd is op een terugkeerverplichting en hiervoor niet langer bestaande bevelen aanhaalt ;
- anderzijds de hangende procedures op het moment van de indiening van de afgewezen aanvraag niet in aanmerking neemt (geen kennis van arrest beroep 1e aanvraag 9ter noch beslissing 2e aanvraag 9ter)
- tot slot een 'toekomstig' bevel aanhaalt van 27.09.2012, aldus daterend NA de indiening van de aanvraag 9bis in kwestie d.d. 11.09.2012

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, nochtans adequaat moet zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekers toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

De voorliggende motivering is niet pertinent en logisch noch wettelijk aanvaardbaar.

4.1. Er werden inderdaad bevelen afgeleverd om het grondgebied te verlaten. Echter, de medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd nadien nog ontvankelijk verklaard, wat inhoudt dat verzoeker tot een voorlopig legaal verblijf was toegelaten en de motieven ingeroepen op medische gronden bekend waren aan de verwerende partij.

Verzoeker had bijgevolg opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. En hij had op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet dan ook recht op een attest van immatriculatie en kon niet langer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevond op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Aldus oordeelde de Raad in het arrest met nr. 112.609 van 23.10.2013 : “Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet. (...) Waar verwerende partij verder opmerkt dat het rechtsverkeer nu eenmaal gekenmerkt wordt door soms positieve en soms negatieve beslissingen, dient de Raad op te merken dat in deze niet voorbijgegaan kan worden aan het gestelde in artikel 7, tweede lid van het bovenvermelde koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat de afgifte van een attest van immatriculatie inhoudt in het geval van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.”

Verzoeker kreeg een tijdelijke legale geldige verblijfsstatus in 2009 voor drie jaar lang, waardoor huidige bestreden beslissingen twee jaar later onmogelijk wettelijk kunnen gegrond worden op het niet naleven van eerdere (impliciet ingetrokken) bevelen.

Verwerende partij kende verzoekende partij zelf een voorlopige verblijfstitel toe en kan haar dan evident in die toestand niet verwijten het land niet te hebben verlaten en een aanvraag tot verblijf om humanitaire redenen in te dienen !

Deze bevelen dienden eigenlijk te worden ‘verwijderd’ na de beslissing tot ontvankelijkheid van verweerster, wat zij naliet te doen.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat deze fouten op de legaliteit en vereiste motivering ook een schending uitmaken op het artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (die een verblijfstitel voorziet). [...] DOORDAT, tweede onderdeel, de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft.

De beslissing stelt namelijk dat noch de duur van het verblijf, het schoolgaan van de kinderen of het gezinsleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken omwille van het illegaal karakter van het verblijf.

En dat de overige elementen (integratie, kennis talen, opleidingen en werkbereidheid) niet “in deze fase” behandeld worden.

TERWIJL, de regularisatieaanvraag zelf, ingediend op 11.09.2012, uitgebreid en duidelijk melding maakte van buitengewone omstandigheden. Meer bepaald een humanitaire situatie op basis van :

- lang verblijf
- perfecte sociale integratie en privéleven in België
- scholing van de kinderen

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing, stelt, werd artikel 3 EVRM hoegenaamd niet aangehaald, wel artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

In de aanvraag werd dus expliciet geduid op de ernst van de situatie in casu en de onmogelijkheid tot terugkeer.

1. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

2. Dat het bijgevolg toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te motiveren waarom de aldus aan haar bekend gemaakte elementen geen bijzondere omstandigheid zouden uitmaken in de zin van de Wet (artikel 9bis).

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande echter geen enkele analyse maakt of motivering geeft.

Verzoeker ziet dan ook niet hoe de evaluatie van zijn persoonlijke situatie, en die van zijn gezin, heeft plaatsgevonden, want deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

Dat de bestreden beslissing geen redelijke aanwijzingen naar voor brengt om het tegendeel te kunnen aannemen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met de werkelijk aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Namelijk de beslissing dringt eerst aan op hun illegaal verblijf om de lange duur ervan, het opgebouwde gezinsleven hier en de jarenlange scholing van de kinderen uit de weg te ruimen.

Om dan vervolgens een ongeoorloofde en beperkte toepassing te maken van de buitengewone omstandigheden door een onderscheid te maken in het geheel van de aangevoerde elementen in een fase in ontvankelijkheid en ten gronde.

Ter herinnering, zij verbleven meer eerst in asielprocedure, vervolgens meer dan 3 jaar onder AI en nadien in afwachting van definitieve beslissingen in hun verblijfsprocedures.

De eerste bestreden beslissing verliest dit volledig uit het oog en geeft in feite geen afdoende motivering in m.b.t. het lange verblijf van verzoekers, hun integratie gedurende al die tijd, alsook de opgebouwde de sociale bindingen, en het verankerde privéleven van het hele gezin in België.

Het eventuele illegale karakter doet hier sowieso geen afbreuk aan : zoals de tegenpartij ook weet vereist de procedure conform artikel 9 bis geen legaal verblijf bij de indiening ervan !

2.1. Verzoeker wenst hier inderdaad op te merken dat het illegaal karakter van hun verblijf inderdaad niet kan volstaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken om aan haar motivatieplicht te verzaken.

Artikel 9 bis stelt als voorwaarde het voorbrengen van een identiteitsbewijs en het aantonen van buitengewone omstandigheden. Dit wil zeggen, geen enkele voorwaarde van legaal verblijf. Elke andere motivering is illegaal en in tegenstelling met artikel 9bis zelf.

Dat overigens 'elke' regularisatieaanvraag vanuit illegaal verblijf wordt ingediend en dit in alle redelijkheid geen afbreuk kan doen aan de effectieve ingeroepen elementen van betrokkene.

Dat ook het Hof van Cassatie in zijn arrest van 26/03/2009 (J.T., 2009, 289) eveneens van oordeel is geweest dat het feit dat een persoon in illegaal verblijf terecht gekomen is hem niet het recht zou ontnemen om gegevens aan te brengen met betrekking tot een machtiging tot verblijf zoals verzoeker wel degelijk heeft gedaan bij de uiteenzetting in zijn aanvraag.

Hierover sprak de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich eveneens al uit.

Arrest nr. 92.019 d.d. 23 november 2012 : [...]

En arrest nr. 126.454 d.d. 27 juni 2014 bevestigde nog :

« En l'occurrence, le Conseil rappelle que l'illégalité du séjour ne constitue pas en soi un obstacle à l'introduction d'une demande de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, sous peine de vider cette disposition de sa substance, dans la mesure où elle vise à permettre à un étranger en séjour irrégulier sur le territoire d'obtenir une autorisation de séjour de plus de trois mois.

Il convient toutefois de préciser que si rien n'empêche la partie défenderesse de faire d'emblée le constat que la partie requérante s'est mise elle-même dans une situation de séjour illégal, en sorte qu'elle est à l'origine du préjudice qu'elle invoque en cas d'éloignement du territoire, il lui incombe en tout état de cause de répondre par ailleurs, de façon adéquate et suffisante, aux principaux éléments soulevés dans la demande d'autorisation de séjour et de les examiner dans le cadre légal qui lui est soumis.

En l'espèce, la partie requérante avait notamment invoqué, à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, avoir effectué des tentatives crédibles pour obtenir un séjour légal, faisant tout d'abord valoir l'introduction d'une précédente demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ainsi qu'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la même loi. (...)

Force est de constater qu'à l'égard des éléments susmentionnés invoqués à l'appui de la demande, la partie défenderesse a considéré qu'il ne pouvait s'agir de circonstances exceptionnelles sur la seule base de l'illégalité du séjour de la partie requérante et sans autre considération (...)

Il résulte des développements qui précèdent que la partie défenderesse a méconnu la notion de circonstance exceptionnelle sise à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, et dès lors la portée de celui-ci, en fondant son appréciation sur la seule base de l'illégalité du séjour de la partie requérante, ainsi que son obligation de motivation formelle. »

2.2. Dat daarenboven de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid of ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen.

En de elementen werden door verzoekers als geheel naar voor gebracht. Dat ook net het geheel van de elementen, en zonder onderscheid, de ontvankelijkheid EN gegrondheid van de aanvraag aantoonst en dus alle elementen samen moeten beoordeeld worden.

Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat. (RVV n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RVV n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

Het verzoek is, ter herhaling, in de eerste plaats ontvankelijk aangezien verzoekers middels het geheel van bovengenoemde omstandigheden en gegevens voldoende aantonen dat het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk, is voor hen om de aanvraag in het land van herkomst te doen.

Het geheel van de hierboven ingeroepen feiten in huidig verzoek maken effectief tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uit én een reden om een machtiging tot verblijf te verantwoorden.

3. Dat in casu ook nog moet gewezen worden dat verzoekers twee jongste kinderen in België zijn geboren en verzoekers echtgenote nu ook zwanger is.

Beide ouders hebben zich ten volle geïntegreerd in het professionele en maatschappelijk leven, hebben sociale activiteiten en hebben hun kinderen op school ingeschreven.

Dat alle kinderen nog minderjarig zijn en op het moment van de aflevering van de bestreden beslissing al jarenlang schoolgaand waren, waarvan verweerder wel degelijk op de hoogte was gesteld.

Dat bovendien de kinderen zeker degene in België geboren, niet bekend zijn met het land van herkomst van hun ouders.

Er dient ontegensprekelijk te worden vastgesteld dat de uitvoering van de bestreden beslissing, en dus een terugkeer naar Rusland om aldaar de aanvraag in te dienen, de scholing die de kinderen genieten op het Belgisch grondgebied ernstig in het gedrang zou brengen en zij een schooljaar dreigen te verliezen. Temeer daar zeker de jongsten nooit enige scholing in het Russisch genoten en de omschakeling onmogelijk zal zijn.

Daar dezelfde kansen en mogelijkheden niet geboden worden in het land van herkomst.

Het zou zeer hinderlijk zijn met de vriendenkring en de lopende integratie in de schoolomgeving, om deze te verplichten terug te keren naar het land van herkomst waarmee zij op het vlak van studies, geen enkele band hebben en dus niet dezelfde mogelijkheden zal aangeboden krijgen.

De Raad van State sprak zich hierover al uit en beschouwt het verhinderen van het verder zetten van de scholing van de kinderen als een risico op een ernstig nadeel in de zin van artikel 17§2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. (R.v.S., arrest n°74880, 30 juni 1998, op. cit.; R.v.S., arrest n°93760, 6 maart 2001 ; R.v.S., n°81615, 2 juli 1999, oktober/november/december 1999, n°106, p.712)

Het risico van het onderbreken van het schooljaar houdt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in, die een schorsing van de uitvoeringsbeslissing van deze weigeringsbeslissing rechtvaardigt (R.v.S., n°88.076, 20 juni 2000, R.D.E., 2000, n°109, 282-286 ; R.v.S., n°74.880, 30 juni 1998 ; R.v.S., n°93.760, 6 maart 2001, R.D.E., 2001, n° 113.217-219 : 'het onderbreken van het schooljaar houdt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in voor een kind' ; zie eveneens: R.v.S., n°91.950, 4 januari 2001, R.D.E., 2001, n°113.226-228).

Niettemin geeft verweerder geen enkele ernstige motivering (supra) over dit essentieel aspect.

Hetzelfde geldt voor artikel 8 van het EVRM bovendien zowel het recht op respect voor het familie- en gezinsleven als het privéleven waarborgt.

Ook al is dit niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De beperkende en gebrekkige motivering in casu over ongemachtigd verblijf volstaat dus niet om te besluiten dat de eerbiediging van het gezinsleven hier niet langer een basisrecht is.

De Raad van State stelde in dit verband al :

“Dat artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat;

dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

(zie oa RvS 26 mei 2009, nr. 193.522, T.Vreemd. 2012, 148; RvS 22 december 2010, nr. 210.029, T.Vreemd. 2011, 31, TBP 2011, 588; RvS 13 december 2011, nr. 216.837; sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 (RvV 17 februari 2011, nrs. 56.201 (T.Vreemd. 2011, 130), 56.202 en 56.204) volgt de RvV deze rechtspraak; RvS 18 november 2011, T.Vreemd. 2012, 142; RvS 16 februari 2012, T.Vreemd. 2012, 149; RvS 27 februari 2012, nr. 75.820. De RvS had in het verleden sporadisch reeds beslist dat een juiste toepassing van de Vw. niet noodzakelijk beantwoordt aan de voorwaarden van art. 8, tweede lid EVRM (o.m. RvS 7 november 2002, nr. 112.389, T.Vreemd. 2003, 240; RvS 11 december 2002, nr. 113.526, Rev.dr.étr. 2002, 637).

De toepassing van de vreemdelingenwet moet wel degelijk aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Wat daarbij vooropstaat is :

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.*

Verzoekende partij stelt terecht dat in deze zaak geen afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige motivering die voorligt, artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Het recht op respect voor familielevens zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet nochtans in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Pars, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22 juni 1989, Serie A. 156, § 58).

De bestreden beslissing en vooral haar motivering gaat totaal voorbij aan de noodzaak voor de Staat in proportionaliteit te overwegen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoekers.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

Verschiedende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door

artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (bv. weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

Verzoeker verwijst ook naar het criterium van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven en/of privéleven te onthouden, maar dus ook een positieve plicht, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven en/of privéleven.

Omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 740).

In de zaak *Johnston v. Ireland* (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in die zin en betwist dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in casu dat een dergelijke afweging in de zin van artikel 8 EVRM gebeurt.

Aan de hand van de voorliggende motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom verzoekers' familie- en privéleven, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis Vw. mogelijk zou maken.

In dit verband dient er aan herinnerd te worden dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen. (in deze zin : RVV 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RVV n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RVV n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

Deze rechtspraak is een voortzetting van de rechtspraak van de Raad van State die het volgende verduidelijkt: "De buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari – februari – maart 2001, n°113, 217 : en ook nog : " ...Is een buitengewone omstandigheid de omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.(R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Dat in casu de combinatie van deze rechtspraak met de rechtspraak van het EHRM inzake het belang van het kind dat dient vooropgesteld, aantoont dat de bestreden beslissing op manifest onredelijke en niet afdoende gemotiveerde wijze de scholing van de kinderen en de bijzondere moeilijkheid om zich aan te passen in Rusland NIET als bijzondere omstandigheid aanneemt om de aanvraag op het grondgebied in te dienen.

Dat de afwezigheid van correcte motivering en concrete evenwichtige analyse aldus een schending uitmaakt van artikel 9bis, de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

Dat immers wordt vastgesteld dat :

- een terugkeer naar Tsjetsjenië in casu bijzonder problematisch zou zijn. De taal is alleszins voor de jongste kinderen een grote barrière zoals onlangs nog door een observatiemissie van IOM en Fedasil naar Moskou is gesteld. In Tsjetsjenië is de onderwijstaal Russisch: 5 van de deze kinderen kennen geen Russisch, de jongste 2 zelfs geen Tsjetsjeens en door deze taalhandicap wordt hun schoolse achterstand zeker een groot probleem en zullen de kinderen grote moeilijkheden riskeren.
- de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken meldt trouwens dat reizen naar Tsjetsjenië ten strengste afgeraden is.

Daarentegen kan betreffende dit alles (zie stukken administratief dossier) in de bestreden beslissing geen enkel antwoord worden gevonden, terwijl al deze reeds in de bovenvermelde UDN-procedure werden bekendgemaakt aan verwerende partij. Dus voordat zij zich uitsprak over de 9bis aanvraag.

Dat mevrouw nu bovendien hoogzwanger is van haar achtste kind.

Er is door de verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan om deze situatie van betrokkenen te evalueren. Dat verweerster zich ten eerste verkeerdelijk uitspreekt over de notie buitengewone omstandigheden, maar verder in de zin van artikel 9bis VW en artikel 8 EVRM elke redelijke motivatie ontbreekt. Dat al deze gegevens op geen enkele wijze in overweging zijn genomen minstens dat dit niet blijkt dat een faire balansopmaak is gedaan. Verwerende partij kon redelijkerwijze, gelet op de elementen van het volledige dossier, onmogelijk aannemen dat tot een terugkeer, en dan nog om ter plaatse de nodige stappen te ondernemen tot indiening van een machtiging tot verblijf hier, diende besloten te worden. Er dient daarentegen besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een volledige analyse van verzoekers' dossier, en in dat opzicht aan haar motivatieplicht niet heeft voldaan. Dat een motivering die niet antwoordt op de opgeworpen elementen in de regularisatieaanvraag niet afdoende is. Dat de interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten. Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid. Dat de genomen beslissing aantoonst dat de auteur ervan wel beschikte over het geheel van de elementen, nuttig voor een ernstige analyse van verzoekers' aanvraag, maar deze gewoon niet afdoende onderzocht en in acht genomen heeft, vermoedelijk omwille van de snelheid waarmee een beslissing moest worden genomen gelet op de "vergetelheid" te antwoorden op een lopende aanvraag regularisatie na aanhouding van Mevrouw. Inderdaad bleek dat de aanvraag "zoek" was geraakt en opnieuw is dienen overgemaakt te worden door de gemeente.

Dat de gegeven motivatie dus in strijd is met artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 doordat geen enkele of zelfs gewoon een foutieve motivering werd gegeven ten aanzien van de aanwezige en aangetoonde buitengewone omstandigheden.

Dat een dergelijke afwezigheid tegenstrijdig is met de artikelen 62 van de Wet van 15/12/1980 en 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

ZODAT, Niet kan worden weerhouden dat de bestreden beslissingen afdoende werd gemotiveerd conform de voornoemde wettelijke artikelen. De schending van de in het middel aangevoerde wetsbepalingen vaststaat. Het tweede middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is bijgevolg ook gegrond."

In principe kan artikel 8 van het EVRM in hoofdzaak geschonden worden in geval van verwijdering en is de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Echter, nu deze beslissing een beslissing is waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoorden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt deze minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat: *"Het [...] juist [is] dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)."* Hoe dan ook werd zoals onder 2.1. reeds opgemerkt op dezelfde dag door dezelfde attaché ook een verwijderingsmaatregel genomen, die *in casu* een volgbeslissing uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek aangaande de aangevoerde verdragsbepaling dringt zich op.

Verzoeker licht de schending van artikel 8 van het EVRM toe door er onder meer op te wijzen dat volgens hem de gemachtigde niet op een afdoende en ernstige wijze rekening heeft gehouden met het privéleven. Hij stipt aan dat hij in de aanvraag duidelijk en uitgebreid melding heeft gemaakt van buitengewone omstandigheden, waarbij hij heeft gewezen op zijn lang verblijf, zijn perfecte sociale

integratie en privéleven en de scholing van de kinderen. Hij benadrukt dat de procedure conform artikel 9bis geen legaal verblijf vereist bij de indiening ervan, maar enkel het voorleggen van een identiteitsbewijs en het aantonen van buitengewone omstandigheden. Dit omdat elke regularisatieaanvraag vanuit illegaal verblijf wordt ingediend en dit geen afbreuk doet aan de ingeroepen elementen van betrokkene. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad waarin de Raad het motief van illegaal verblijf niet heeft aanvaard als enig motief voor het verwerpen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden, nu de betrokkene juist geloofwaardige pogingen had ondernomen om een legaal verblijf te kunnen verkrijgen. Bijkomend onderstreept verzoeker dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij heeft nagelaten aan verscheidene verwijderingsmaatregelen gevolg te hebben gegeven, nu zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard op 19 januari 2009 en pas ongegrond werd verklaard op 23 februari 2012. Hij stelt dat de afgifte van een attest van immatriculatie tot gevolg heeft gehad dat hij niet langer het voorwerp kon uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat hij zich op illegale wijze in het Rijk bevond op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft in het professionele en maatschappelijke leven, sociale activiteiten heeft en dat zijn zeven kinderen op het moment van de bestreden beslissing allen nog minderjarig waren. De jongste twee kinderen zijn in België geboren en op het ogenblik van de bestreden beslissing was zijn echtgenote ook zwanger van een achtste kind. Verzoeker erkent dat het recht op respect voor het privéleven niet absoluut is en inmenging van het openbaar gezag toegestaan is voor zover bij wet voorzien, geïnspireerd door een legitiem doel en voor zover noodzakelijk in een democratische samenleving. Hij acht het de taak van de overheid te bewijzen dat zij de bekommernis had een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Vooraleer een beslissing te nemen, meent hij dat de concrete omstandigheden nauwgezet onderzocht moeten worden in het kader van een billijke afweging. Verzoeker benadrukt dat indien er kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, ook bijzondere aandacht dient gegeven te worden aan hun omstandigheden, met name hun leeftijd, hun situatie in het herkomstland en de fundamentele vraag naar het aanpassingsvermogen van de kinderen, meer bepaald of de betrokken kinderen een leeftijd hebben die hen toelaat zich nog aan een andere omgeving te kunnen aanpassen. Ze achten het belang van het kind een determinerende overweging in de belangenafweging zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. Concreet werpt verzoeker op dat het gezin reeds zeven jaar in België verblijft, de kinderen in België geschoold zijn en een terugkeer naar Tsjetsjenië voor hen bijzonder problematisch zou zijn. De taal zou voor de jongste kinderen een grote barrière zijn nu de onderwijstaal in Tsjetsjenië het Russisch is en vijf van de zeven kinderen geen Russisch zouden kennen. Deze taalhandicap zou een schoolse achterstand creëren waardoor de kinderen grote moeilijkheden riskeren. Verzoeker stipt aan dat niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat een ernstige afweging werd gemaakt van de individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM en stelt dat niet ernstig uit de voorliggende motivering kan afgeleid worden waarom verzoekers privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogelijk zou maken. Hij herinnert eraan dat een buitengewone omstandigheid volgens de rechtspraak van de Raad van State inhoudt dat het bijzonder moeilijk moet zijn terug te keren naar het herkomstland om de verblijfsmachtiging te vragen en concludeert dat uit de samenlezing van deze rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande het belang van het kind, blijkt dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze is gemotiveerd aangaande de scholing van de kinderen en de bijzondere moeilijkheid om zich aan te passen in Rusland.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist om de voormelde redenen dat de motivering afdoende is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid *in casu* van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een *fair balance* test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan en anderen v. Noorwegen, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, Konstatinov v. Nederland, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, § 63, Reports of Judgments and Decisions 1996-I; EHRM 21 februari 1990,

Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de *fair balance* toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Verzoeker stipt geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een *fair balance* test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention. »* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Uit de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote inderdaad hebben gewezen op hun uitgebreid privéleven op het grondgebied met een verblijf van zeven jaar, waarvan eveneens een geruime periode in legaal verblijf nu zij benadrukten dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog lopende was. Verzoeker en de echtgenote hebben gewezen op het belang van de kinderen, dat de eerste overweging moet vormen bij het nemen van beslissingen door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen en op het feit dat hun minderjarige kinderen in België onderwijs volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat de drie oudste kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing 13, 15 en 17 jaar oud zijn en reeds zeven jaar onafgebroken op het grondgebied verblijven zodat deze kinderen de gehele lagere school en/of een zeer groot deel van het middelbaar onderwijs in België genoten hebben.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dienaangaande dat de duur van het verblijf geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken nu verzoeker meerdere malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, waarbij de gemachtigde specifiek verwijst naar de bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007, 3 maart 2008, 6 april 2012 en 27 september 2012. Met betrekking tot de kinderen

stelt de gemachtigde dat het schoolgaan werd toegestaan voor de duur van de procedures die de ouders opstartten om hun ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen maar dat het niet in het belang is van de kinderen dat hun verblijf op illegale wijze wordt verdergezet. Verder herhaalt de gemachtigde opnieuw dat wat de belangen van de kinderen betreft en het feit dat de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten indien ze dienen terug te keren naar de Russische federatie, de kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf in België illegaal verder te zetten en dat zij de situatie van de ouders dienen te volgen.

In de verweernota benadrukt verweerder dat de afgifte van een attest van immatriculatie geenszins inhoudt dat er een verblijfsrecht werd toegekend maar enkel betekent dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. Volgens verweerder betekent het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie geenszins dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnen en moest verzoeker na het ongegrond verklaren van die aanvraag gevolg geven aan de eerdere bevelen. Verweerder acht het dan ook wel degelijk relevant dat op alle bevelen werd gewezen in de eerste bestreden beslissing. Aangaande het feit dat verzoeker zijn kinderen de taal van het herkomstland niet heeft geleerd, stelt verweerder dat dit geenszins te wijten is aan de gemachtigde.

De Raad is van oordeel dat verzoeker in zijn eerste onderdeel van het tweede middel met verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 112 609 in algemene vergadering gewezen, terecht aangestipt dat gezien het attest van immatriculatie werd afgegeven naar aanleiding van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 19 januari 2009, dit als gevolg heeft dat verzoeker niet kan worden verweten het land niet te hebben verlaten gedurende de periode dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie. Als gevolg van de afgifte van dit attest van immatriculatie, dat wel degelijk als een tijdelijk verblijfsdocument moet worden beschouwd, had verzoeker het recht het resultaat van het onderzoek ten gronde van deze aanvraag op het grondgebied af te wachten, hetgeen niet verenigbaar is met de voorheen afgegeven bevelen van 20 april 2007, 28 december 2007 en 3 maart 2008 waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft verwezen, nu deze bevelen door de afgifte van het tijdelijk verblijfsdocument moeten worden geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen (RvS 10 december 2015, nr. 233.201; RvS 26 maart 2015, nr. 11.182; RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112 609). Uit deze recentere rechtspraak van de Raad van State, dan diegene waarnaar verweerder in de nota verwijst, blijkt dat de Raad van State deze zienswijze reeds heeft onderschreven.

Dit neemt niet weg dat ook na het ongegrond verklaren van de medische regularisatieaanvraag nog bevelen werden uitgereikt en dat verzoeker en diens gezin zich dus inderdaad op het ogenblik van de aanvraag op illegale wijze op het grondgebied bevonden. De Raad kan verzoeker echter eveneens volgen dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat men zich legaal op het grondgebied bevindt, dit zou immers in vele gevallen aanleiding geven tot een gebrek aan belang bij de aanvraag, en dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging juist een poging is om aan het illegaal verblijf een einde te stellen. Dienaangaande is de motivering in de bestreden beslissing inderdaad niet afdoende en ernstig aangaande het belang van de kinderen en de moeilijkheden die zij aanvoeren in geval van terugkeer om hun aanvraag in te dienen vanuit het herkomstland, waarbij enkel wordt gesteld dat deze kinderen er geen belang bij hebben hun verblijf op illegale wijze verder te zetten en zij hun ouders dienen te volgen, nu verzoeker met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad terecht onderstreept dat de aanvraag juist tot doel heeft om het verblijf te legaliseren. Waar verweerder in de nota nog stelt dat het feit dat de kinderen de taal van het herkomstland niet kennen, niet te wijten is aan de gemachtigde, betreft dit een *a posteriori* motief.

Verzoeker heeft in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet terecht aangestipt dat onder meer bestuurlijke autoriteiten bij alle maatregelen die kinderen betreffen, het belang van het kind als eerste overweging moeten voorop stellen. Verzoeker gaat hierop in het verzoekschrift eveneens terecht op in met uitgebreide verwijzingen naar rechtspraak van het Hof in het licht van artikel 8 van het EVRM en de bescherming van het privéleven. Door de cirkelredenering in de bestreden beslissing dat het belang van de kinderen niet gebaat is bij het bestendigen van het illegaal verblijf en de vaststelling dat de kinderen hun ouders dienen te volgen, blijkt geenszins dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van de kinderen en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, hierbij rekening houdend met de leeftijd en de vraag of zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen, zoals vereist door de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof. Evenmin blijkt hieruit dat op afdoende wijze is

gemotiveerd door de gemachtigde waarom de voorliggende situatie van een vader van zeven kinderen waarvan de drie oudste reeds de gehele langere school en/of het middelbaar in België hebben doorlopen en de jongere kinderen de taal van het herkomstland niet zouden machtig zijn, geen element is dat het bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Verweerder gaat in de nota met opmerkingen niet in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij merkt terecht op dat elementen van langdurig verblijf en integratie in principe elementen zijn die het onderzoek aangaande de gegrondheid van de aanvraag betreffen, doch gaat niet in op het uitvoerig betoog van verzoeker, dat wordt gedragen door de rechtspraak van het Hof, aangaande het hoger belang van het kind waaraan afdoende gewicht moet worden toegekend bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de fundamentele vraag of de kinderen gezien hun leeftijd en langdurig deels legaal verblijf in België zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving bij de verplichting de aanvraag in het herkomstland in te dienen en of dit het niet bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in Rusland in te dienen.

De Raad volgt *in casu* dan ook de conclusie van verzoeker dat uit de samenlezing van de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van het Hof aangaande het belang van het kind, niet blijkt dat de bestreden beslissing op een afdoende wijze is gemotiveerd.

De motivering is *in casu* niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, bijgevolg wordt een schending vastgesteld van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond

3.2. aangaande de tweede bestreden beslissing

Zoals reeds aangehaald onder punt 2.1. stelt de Raad vast op basis van de feitelijke gegevens in het dossier dat, niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Rusland verhinderen, onder meer gezien de vaststelling dat de kinderen geen belang hebben bij het bestendigen van hun illegaal verblijf, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu de Raad met betrekking tot de eerste bestreden beslissing heeft vastgesteld dat deze niet afdoende was gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en deze eerste bestreden beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt, leidt dit tot de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet langer houdbaar is.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES